

ק. נצו

קוד יאנל

סוד הנתר

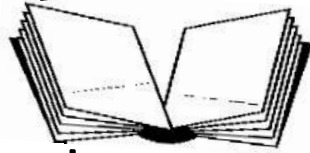
מסע עוצר נשימה אל כתר המלוכה
עמוק אל תוך אוצרות הנשמה

הועדה הרוחנית לבקורת ספרי קריאה

"עיני לאה"

ע"ש הרבנית לאה אויערבך ע"ה

בנשיאות הגאון ר' ישראל גנס שליט"א

ירושלים עיה"ק 050-4122756

אישור

הננו לאשר שנציג הוועדה עבר על הספר "סוד הכתר"
מאת הסופרת ק' כצן ומצא אותו ראוי לילדי ישראל היקרים
ולכל המשפחה.

הסופרת מעבירה מסרים חינוכיים חטובים לילדי
ישראל המשולבים במשלי חז"ל וגדולי המוסר, המומחשות
בידי אומן בעלילה סוחפת.

והנה באשר האות הכתובה משמשת אמצעי חינוכי רב
השפעה, על כן יש חשיבות לוועדה החשובה הזאת שהיא צורך
השעה בדור אשר כל מושך בקולמוס יכול בנקל - עקב שכלולי
הטכנולוגיה - להו"ל כל אשר יעלה על לבו.

ישגה ע"פ

התוכן

1	פרולוג.....
5	פרק א' - למה הם שונאים אותנו?.....
14	פרק ב' - יונה על עץ הפוף.....
32	פרק ג' - המסע אל העבר.....
57	פרק ד' - אל ארץ לא נודעת.....
75	פרק ה' - פגישה ראשונה עם ליבוריה.....
88	פרק ו' - מחפשים דרך.....
103	פרק ז' - סוד הגן.....
127	פרק ח' - בלינגם.....
145	פרק ט' - לגנרוס.....
166	פרק י' - התחרות.....
181	פרק י"א - עם המלך.....
195	פרק י"ב - פגישה בלתי צפויה.....
209	פרק י"ג - דרך ההרים.....
226	פרק י"ד - ברוכים הבאים אל רוטמיה.....
243	פרק ט"ו - מי אתה, אנרי?.....
264	פרק ט"ז - שלוש חותמות.....
286	פרק י"ז - שוכני היערות.....
308	פרק י"ח - על פנמי נשרים.....
321	פרק י"ט - הדרך אל הכתר.....
343	פרק כ - ההמלכה.....

פְּרִילֹג

מִתַּח עָמַד בְּאֵוִיר אוֹלָם הַכֶּתֶר הָעֵנָק, בְּאַרְמוֹן הַמְּפָאָר, הַבְּנוּי רַבּוֹ כְּכֹל
מְשִׁישׁ בְּגוּנֵי הַתְּכֵלֶת. בְּמִסְדְּרוֹנוֹת הַרְחָבִים נִשְׁמְעוּ רִשְׁרוּשֵׁיהֶן שֶׁל גְּלִימוֹת
וְהֵדֵי צְעָדִים מְהִירִים.

עַל פֶּס הַמְּלָכוֹת יָשָׁב אָדָם גְּבִיהַ בְּעַל רְזוּן חוֹלְנֵי וּזְקֵנֵן שִׁיבָה מְחַדָּד,
מִצַּח חָרוּשׁ קִמְטִים וְעֵינָיִם שְׁחֹרוֹת וְצָרוֹת הַמְּבִיטוֹת בְּמַבְטַח חוֹדֵר מֵעַל
לְרֵאשֵׁיהֶם שֶׁל הָעוֹמְדִים סְבִיבוֹ. כִּתְרוּ מְשַׁבֵּץ הַיְהִלּוּמִים נֶצֶץ בְּקִרְנֵי הַשְּׁמֶשׁ
שֶׁחִדְרוּ דְרָף הַחֲלוֹנוֹת הַגְּבוּהִים. מִסְּבִיבוֹ עָמְדוּ פְּמָה שָׂרִים לְבוּשִׁים בְּגֵדֵי
יָקָרִה.

מוֹל הַמְּלֶךְ, בְּעִמְדָה שְׁפוּפָה, הַתִּיַצֵּב זָקֵן בְּחִלְיָפָה שִׁידְעָה יָמִים טוֹבִים
יוֹתֵר וְקָרָא מִתּוֹךְ הַכְּתָב:

”...הַמְּגַפָּה הָאֵימָה לְקַחָה אֶתְּהָ אֶת רַב הַצֵּאֵן שְׁלָנוּ, מִשְׁאִירָה אוֹתָנוּ
חֲסָרֵי כָל. יְלָדֵינוּ מִתְהַלְכִים רַעֲבִים. אָנוּ מִתְחַנְּנִים בְּדִמְעוֹת אֶל הוֹד מְעֻלָּתוֹ,
הַמְּלֶךְ לְרֵיאוּס הָרֵאשׁוֹן, לְשַׁלַּח לָנוּ עֲזָרָה דְּחוּפָה...”

אֶת הַמְּשֻׁךְ הַקְּרִיאָה קִטְעָה הוֹפְעָתוֹ הַפְּתָאמִית שֶׁל נֶעַר גְּבִיהַ בְּעַל
תְּלַתְלִים בְּצַבֵּעַ כְּתָם עֵז.

“הוד רוממותו!” פּרץ הצעיר לְדַבְּרֵי הַזֶּקֶן, תוֹף שֶׁהוּא קָד עֲמֻקוֹת וּמְנֹסָה לְהַסְדִּיר אֶת נְשִׁימוֹתָיו הַקּוֹלָנוּיִת. “אַבִּיטוּס הַפְּלִיג לִפְנֵי כְּשָׁעָה לְכוּוֹן חוֹפֵי הַיַּבְּשֶׁת הַגְּדוֹלָה”.

הַמֶּלֶךְ חָנַן אֶת הַצֶּעִיר בְּמַבְט נוֹקֵב, וּבְלִי לְהַסִּיר אֶת עֵינָיו מִמְּנוֹ עֲנָה לְזֶקֶן בְּקוֹל שֶׁקֵּט וְהַחֲלִטִי:

“תְּשׁוּבָתִי הִיא – לֹא! אַרְמוֹן הַמְּלוּכָה אֵינּוּ אַרְגוֹן צְדָקָה”.

“אַבֵּל, מִלְּפִי...” נָסָה הַזֶּקֶן לֹאמַר.

“הַנוֹשָׂא הַזֶּה סָגוּר. וְעַתָּה אֲבַקֵּשׁ מִכָּל הַנוֹכָחִים לְהַשְׁאִיר אוֹתִי לְבַד עִם הַצֶּעִיר הַזֶּה”.

הַזֶּקֶן הִרְפִּין אֶת רֹאשׁוֹ בְּהַשְׁלָמָה וּפָנָה עִם כָּלָם לְכוּוֹן הַיַּצִּיאָה. מִפְּנֵה צְדָדִית יָצָא בְּצִלְיַעָה אָדָם לֹא גָבֵה, קָרַח, לְבוּשׁ בְּכָגָדִים מְהוּהִים. הוּא חָיָף חִיוֵף עָקוּם וְשֵׁן זָהָב נִצְנָצָה בְּפִיו.

“וְאַתָּה, הַשְּׂאֵר נָא אֶתְנוּ”, פָּנָה אֵלָיו הַשְּׁלִיט.

כְּשֶׁעָזְבוּ כָּל הַיֵּתֵר אֶת הָאוּלָם, פָּנָה הַמֶּלֶךְ לְצֶעִיר:

“אַמִּירִי, אֲנִי חָיֵב לְצִיָּן כִּי אַתָּה אַכֵּן מְרַגֵּל נִפְלָא! כְּשֶׁנִּשְׁתַּלֵּט עַל כָּל הָאָרֶץ הַבְּרוּכָה הַזֹּאת, אַתָּה תִּהְיֶה לְמוֹשֵׁל מְכֻשָׁר בְּיוֹתֵר שֶׁל חָבֵל רוֹטְמָיָה!”

פָּנָיו שֶׁל אַמִּירִי הֶאָדִימוּ וְהוּא חָיָף.

“הַצְּלַחַת לְבַרֵּר אֶת תְּכַנִּיּוֹתָיו?” שָׁאַל הַמֶּלֶךְ, מִכָּה קְלוֹת בְּאַצְבָּעוֹ עַל מִסְעַד הַכֶּסֶף.

“כֵּן, הוּד רוממותו. אַבִּיטוּס מְקַוֶּה כִּי יִצְלִיחַ הַפַּעַם לְשַׁכְנַע אֶת פְּרִיסְטוֹן, אוֹ כִּפִּי שֶׁהוּא קָרָא לְעֲצָמוֹ בַּיַּבְּשֶׁת הַגְּדוֹלָה – פְּרִי, לְשַׁלַּח אֹתוֹ אֶת הַיֶּלֶד”.

"היילד?! אמר המלך בקולו העמק והשתתק למספר שניות, כשהוא מביט עדין בנער. "הם באמת חושבים שהיילד יעזר להם?!"

"הם בטוחים בכך שאף אחד פאן לא יצליח לזהות את מוצאו של היילד, והוא יוכל להתנייד בחפשינות ולהשיג את תמיכתם של השליטים האחרים, ובכך להכשיר את הקרקע למרד". אמר הנער בקול שקט יותר.

"אָהה, מעניין..." המלך הביט בשמים המתקדרים. "אם ככה, המשימה הבאה שלך תהיה לתפס את היילד ולהביא אותו ישירות למחננו ביער, בלי לעורר מהומות או למשוך תשומת לב מיִתרת".

"לשרותך תמיד, הוד רוממותך! כף בדיוק אעשה". פני הנער החורו מעט והוא שוב קד קדה עמקה. "כבר קבעתי עם אביטוס שאחפה להם בחזרתם על אחד החופים הפראיים".

"טוב מאד". המלך נד בראשו כסימן לסיום השיחה, והנער סב על עקבותיו.

כשיצא הנער, פנה המלך לעד היחיד לשיחה וסמן לו להתקרב.

"ממך יקירי, אני מבקש להשגיח על הצעיר הפוחז הזה. אני נוטה להאמין שהצעיר המפנק וקל הדעת מסגל לדבר מה רציני. ובכל זאת, נדמה לי שלתפס את היילדון הוא בן יצליח. אני מעניין שהספור יגמר כמה שיותר מהר ובשקט. כעת אנחנו עוסקים בירתר שאת בגיוס צעירים. אם הענין הזה יתפרסם, יקשה עלינו לשכנע את ההורים ואת הבחורים בצדקת הדרך".

"הכל יתבצע על הצד הטוב ביותר", אמר האיש הצולע ועקם את פיו לחיוך.

"מה שלא יקרה, את היילדון חייבים לעצור!" והמלך דפק בשרביטו על השלחן.

לְאַחַר כְּשָׁעָה, יֵצְאָה מִשְׁעָרֵי הָאֲרָמוֹן מְרַכְבָּה שְׁחֵרָה לְכוּוֹן חוֹף
הָאוֹקְיָנוֹס.

פֶּרֶק א'

לָמָּה הֵם שׁוֹנְאִים אוֹתָנוּ?

“הפּעַם אָנִי בֵּן אֶצְלִיחַ!” אָמַר קוֹדִי לְדִיגוֹ בְּשַׁעַה שֶׁצָּעְדוּ לְכוּוֹן הַמַּזְח. הוּא בָּעֵט בְּאֶבֶן קֶטְנָה וְהִיא הִתְעוֹפְפָה, מִפְּנֵי בְּדִרְכָּה גְּרָגְרִי חוֹל שֶׁחֲלָקָם חָדְרוּ לְנַעֲלָיו הַחֲדָשׁוֹת שֶׁל קוֹדִי.

אִף שֶׁקוֹדִי בֵּן הַשְּׁתִּימִים עָשְׂרָה הָיָה רְזָה וְנִמְוֶה יַחֲסִית לְגִילוֹ, הָיָה דִיגוֹ בֵּן הַתִּשְׁעֵי נִמְוֶה מִמֶּנּוּ כִּמְעַט בְּשָׁנֵי רָאשִׁים. קוֹדִי הִזִּיז אֶת הַקֶּסֶט שֶׁחָבַשׁ עַל רֹאשׁוֹ מְעַט קְדִימָה, סִדֵּר אֶת פְּאוֹתָיו הָאֲרָכוֹת וְהַשְּׁחָרוֹת מֵאַחֲרֵי הָאֲזָנִים וְהִבִּיט בְּעֵינָיו הַכְּחָלוֹת וְהַגְּדוֹלוֹת בְּנַעֲלֵי הָעוֹר שֶׁלְרָגְלָיו.

הֵם הָלְכוּ לְאֶרֶץ הַחוּף, מִתְרַחֲקִים מִהַמְּגִדְלוֹר וּמִהַבֵּית שֶׁלִּידוֹ, בּוֹ הַתְּגוֹרֵר קוֹדִי עִם אָבִיו וְאַחֲוָתוֹ הַקֶּטְנָה, וְהִתְקַרְבוּ לְבֵיתִי הָעִנְיָה.

“שׁוֹב אָבָא קָנָה לִי בְּעִיר נַעֲלִים חֲדָשׁוֹת,” הוּא אָמַר. דִּיגוֹ הִקְטֵן הַסֵּתֶפֶל עַל הַנַּעֲלִים וְעֵינָיו הִתְעַגְלוּ.

“וּוֹאוּ!” הוּא פָּלַט.